

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z powództwa A.G.

przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 10 czerwca 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 28 stycznia 2025 r., sygn. akt XI Pa 448/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od A.G. na rzecz M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) wraz z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[it]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 września 2024r. IV P 64/21 Sąd Rejonowy w Tychach zasądził od pozwanej M. Sp. z o.o. w T. na rzecz powoda A.G. kwotę 24.396,12 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty (pkt 1.); zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 180 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2.); nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.220 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, od

uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy i kwotę 610,62 zł tytułem wydatków (pkt 3.); wyrokowi w pkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 8.132,04 zł (pkt 4.).

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 28 stycznia 2025 r., XI Pa 448/24 po rozpoznaniu apelacji pozwanego zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo; zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia powodowi do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powód zarzucił naruszenie: 1. art. 53 §1 ust. 1 pkt. 1 lit. b k.p. w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa; 2. art. 382 k.p.c. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.; 3. art. 382 k.p.c. w zw. z art. 386 §1 k.p.c.; 4. art. 382 k.p.c.; 5. art. 382 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie skarżący uzasadnił jej oczywistą zasadnością, wynikającą z naruszenia:

- art. 53 § 1 ust. 1 pkt. 1 lit. b k.p. w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez nieprawidłową wykładnię wskazanych przepisów skutkujących nieprawidłowym zastosowaniem i przyjęciem, iż w okresie 27 i 28 marca 2021 r. nie nastąpiła przerwa pomiędzy okresami niezdolności powoda do pracy, która to z dniem 29 marca 2021 r. otworzyła dla powoda nowy okres zasiłkowy, tym samym w dniu rozwiązania przez stronę pozwaną stosunku pracy z Powodem nie wyczerpał on okresu zasiłkowego, o którym mowa w art. art. 53 § 1 ust. 1 pkt. 1 lit. b k.p. i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie wskazanych

przepisów doprowadziło do uznania przez Sąd drugiej instancji wypowiedzenia złożonego przez pozwaną za zgodne z przepisami;

- art. 382 k.p.c. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez pominięcie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego na etapie postępowania przed Sądem drugiej instancji, podczas gdy, co wskazywał w swoim piśmie powód, a co w orzeczeniu wskazał Sąd pierwszej i drugiej instancji opinia biegłego sądowego była nierzetelna, niekompletna i jako taka wymagała korekty i uzupełnienia choćby w zakresie czasookresów pozostawania powoda na zwolnieniu lekarskim i kodów choroby przyjętych w okresie spornym, a także poprawy w zakresie ustaleń poczynionych przez biegłego sądowego, który uznał, że powód w dniu 28 marca 2021 r. zachorował, przy czym powyższe nie wynika z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie, w tym z analizowanej przez biegłego dokumentacji medycznej, a wobec powyższego dokonanie powierzchownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, bez uwzględnienia w tym względzie dowodów osobowych, które Sąd uznał za wiarygodne, w postaci zeznań świadków i przesłuchania powoda, z których wynika, że powód w II kwartale 2021 r. zgłaszał pozwanej możliwość powrotu do pracy w związku z poprawą jego stanu zdrowia i posiadaniem zdolności do jej podjęcia (co najmniej w dniach od 27 do 28 marca 2021 r.), a także dowodu z pisma ZUS datowanego na dzień 9 kwietnia 2021 r., z którego wynika, że nowy okres zasiłkowy dla powoda winno się liczyć od 29 marca 2021 r., a nadto, a w konsekwencji uznanie, że powód nie sprostał ciężarowi dowodu w zakresie wykazania przez niego odzyskania zdolności do pracy w spornym okresie.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w Katowicach w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym o kosztach zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, bądź ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c. tj. oddalenie apelacji strony pozwanej i rozstrzygnięcie o kosztach

postępowania. Dodatkowo skarżący wniósł o rozpoznanie sprawy pod nieobecność powoda, jak również jego pełnomocnika oraz o rozpoznanie niniejszej sprawy na posiedzeniu niejawnym.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., wobec braku spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w tym faktu, iż w niniejszej sprawie nie zachodzi oczywiste naruszenie prawa; oddalenie skargi kasacyjnej w całości - w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania, wobec braku zasadności zarzutów w niej podniesionych oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Strona wnosząca skargę kasacyjną powinna zatem sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zaś wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów dostatecznych dla uznania, że skarżący skutecznie wykazał, iż w sprawie zachodzi powołana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wymaga od skarżącego zawarcia w uzasadnieniu wniosku wywodu prawnego wskazującego, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawienia argumentów na poparcie tego twierdzenia. Zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Przypomnieć należy, że wobec jednoznacznej treści art. 398³ § 3 k.p.c., z procesowej podstawy kasacyjnej wyłączone są te przepisy, które bezpośrednio dotyczą podstawy faktycznej wyrokowania. Możliwe jest natomiast powoływanie się na takie naruszenie przepisów postępowania, których ostateczną konsekwencją jest błędne ustalenie stanu faktycznego, a które nie należą do kategorii błędnej oceny dowodów, ani też błędnego wnioskowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z

dnia 13 sierpnia 2008 r. I CSK 83/08, LEX nr 658172). W świetle powołanego art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalne są zatem zarzuty dotyczące naruszenia tych przepisów, które regulują ustalenie faktów bezdowodowo (art. 228-231 k.p.c.) oraz zarzuty dotyczące przepisów o ustalaniu faktów dowodowo (art. 233 § 1 k.p.c. - por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, LEX nr 200973, z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 26 maja 2006 r., V CSK 97/06, LEX nr 421049).

Formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na nieprawidłowe w jego ocenie uznanie przez Sąd drugiej instancji, że w okresie 27 i 28 marca 2021 r. nie nastąpiła przerwa pomiędzy okresami niezdolności powoda do pracy, co doprowadziło do uznania przez Sąd drugiej instancji wypowiedzenia złożonego przez pozwaną za zgodne z przepisami.

W związku z tym należy podkreślić, że o niezdolności do pracy nie decyduje lekarz leczący ubezpieczonego, gdyż chodzi o ocenę niezdolności do pracy w prawnym rozumieniu, podejmowaną w trybie określonej procedury i przez odpowiednie organy. Ocena przerwy w niezdolności do pracy lub jej brak jako przesłanki prawa do zasiłku chorobowego (art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej) ma ostatecznie charakter prawny i może jej dokonać wyłącznie sąd a nie biegły. Uzasadnia to stwierdzenie, że nie jest wyłączona samodzielna analiza Sądu powszechnego zebranego materiału. W sprawie opiniował biegły z zakresu medycyny pracy i chorób wewnętrznych, który uznał, że powód wyczerpał 182 dni niezdolności do pracy dnia 29 marca 2021r., więc nie rozpoczął mu się nowy okres zasiłkowy i stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

Sąd drugiej instancji mógł zatem uznać sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia. Sąd ustalił, że skarżący w spornym okresie nadal był niezdolny do pracy i wystąpiła ciągłość niezdolności do pracy. Jest to ustalenie stanu faktycznego, które wiąże Sąd Najwyższy w ocenie skargi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a więc również w ocenie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O oczywistości skargi kasacyjnej nie może przesądzać okoliczność nie dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innego biegłego lub uzupełniającej opinii biegłego sądowego, bowiem potrzeba taka powinna wynikać z okoliczności sprawy,

a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Przy czym nie chodzi tu o przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla niej tezy. Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.). Z tego względu nie mają do niego zastosowania wszystkie zasady dotyczące postępowania dowodowego, w tym art. 217 k.p.c. W świetle bowiem art. 286 k.p.c. sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności z opinii biegłych. Opinie te, podobnie jak reszta materiału dowodowego, podlegają ocenie sądów rozpoznających sprawę, zgodnie z zasadą swobodnego uznania sędziowskiego. Sądy mają zatem prawo ocenić, czy zebrane w toku sprawy opinie biegłych wystarczająco wyjaśniają wymagające wiadomości specjalnych kwestie istotne przy rozstrzygnięciu sprawy, czy też konieczne jest zasięgnięcie opinii innych biegłych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2023 r., III USK 269/22, Legalis nr 3034277; 27 września 2023 r., II USK 374/22, Legalis nr 2985723; 24 maja 2023 r., III USK 266/22, Legalis nr 2937284 i 29 marca 2023 r., II USK 379/22, Legalis nr 2908765).

Wbrew zarzutom stawianym przez skarżącego, Sąd Apelacyjny przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe, wskazał, na jakich dowodach oparł swoje ustalenia, a jakim dowodom odmówił wiarygodności i z jakich powodów. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia przedmiotem rozważań Sądu były zarzuty dotyczące sprzeczności ustaleń faktycznych, pominięcia dowodów, jak również ich oceny. W kontekście odmowy przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego, również w tym zakresie nie wykazano, aby doszło do rażącego naruszenia przepisów postępowania. Sąd drugiej instancji ocenił, że dowód z opinii biegłego jest wystarczający do ustalenia okoliczności, na które został powołany.

Wobec niewykazania przez skarżącego zasadności powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego

na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., 98 § 1¹ k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

[it]

[a.ł]